

- b) greșită, deoarece în cauză era incident cazul de la art. 16 alin. (1) lit. d) C.proc.pen., întrucât inculpatul a fost orbit de autovehiculul care a circulat din sens opus;
- c) corectă.

Speța nr. 14

Inculpatul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii deucidere din culpă prevăzute în art. 192 alin. (2) C.pen. S-a reținut că, în seara zilei de 7 august 2014, circulând cu autoturismul pe șoseaua ce străbate satul Serbăuți, cu o viteză de 80 km/h, inculpatul a trecut peste victima care, din cauza stării de ebrietate, adormise pe carosabil, provocându-i moartea. În apelul declarat, inculpatul a invocat aplicarea art. 31 C.pen., referitor la cazul fortuit. Acesta arată că, în speță, victima era în stare de ebrietate și dormea pe șosea, iar acest fapt constituie o împrejurare ce nu poate fi prevăzută de cei angajați în trafic.

Apelul inculpatului este:

- a) fondat, în cauză fiind incident cazul de la art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a C.proc.pen., întrucât există culpa exclusivă a victimei;
- b) fondat, în cauză fiind incident cazul de la art. 16 alin. (1) lit. d) C.proc.pen., întrucât apariția victimei pe carosabil nu putea fi prevăzută;
- c) nefondat.

Speța nr. 15

În fapt, în noaptea de 17 decembrie 2014, la ora 5.00-5.30, persoana vătămată și alte patru persoane se aflau pe șosea, în jurul a două autovehicule între care, în condiții meteorologice defavorabile – cer acoperit, vizibilitate redusă sub 25 m, ceață densă, carosabil acoperit cu gheață, avusese loc o coliziune. În acest timp, la un moment dat, cei de mai sus au văzut apropiindu-se de ei un autotren condus de inculpat, ceea ce i-a determinat, datorită pericolului iminent de a fi loviți, să încerce a se salva, fugind în diferite direcții; persoana vătămată a încercat să traverseze șoseaua în fugă, dar cum inculpatul – care, între timp, observase cele două autovehicule de pe șosea și persoanele din jurul lor – a încercat să evite coliziunea, virând brusc spre stânga, intrând pe contrasens, a fost lovită de autotren și a suferit o vătămare corporală gravă (amputarea unui picior). Condamnat pentru infracțiunea prevăzută în art. 196 alin. (2) și (3) C.pen., inculpatul a declarat apel, invocând prevederile art. 31 C.pen., privitoare la cazul fortuit, deoarece apariția victimei pe șosea nu putea fi prevăzută. Acesta mai arată că starea de pericol a fost creată de persoana vătămată, care a traversat strada în fugă, printr-un loc nepermis și că faptul că el a circulat cu o viteză care depășea cu 19 km/h viteza legală pe porțiunea respectivă de drum nu are nicio relevanță în cauză. Persoana vătămată a susținut că motivele de apel nu sunt întemeiate, deoarece starea de pericol a fost inițial creată de inculpat, prin aceea că, încălcând obligațiile generale care impun conducătorilor auto să reducă viteza până la limita evitării oricărui pericol pe timp de noapte, ceață, drumuri alunecoase, cu polei sau gheață, nu a circulat cu o viteză care să-i permită a preîntâmpina orice pericol.

Apelul inculpatului este:

- a) fondat, în cauză fiind incident cazul de la art. 16 alin. (1) lit. b) teza a II-a C.proc.pen., întrucât există culpa exclusivă a victimei;
- b) fondat, în cauză fiind incident cazul de la art. 16 alin. (1) lit. d) C.proc.pen., întrucât apariția victimei pe carosabil nu putea fi prevăzută;
- c) nefondat.

Speța nr. 16

Instanța de judecată a reținut că poate să înlăture orice probă, inclusiv concluziile unei expertize, deoarece probele nu au valoare prestabilită, iar aprecierea fiecărei probe se face de instanța de judecată, potrivit convingerii sale, formate în urma examinării tuturor probelor administrate în cauză; tot astfel, ea poate să aprecieze puterea probatorie a unei expertize și, dacă are îndoieli asupra concluziilor la care a ajuns expertul, e obligată să dispună achitarea inculpatului. Având în vedere aceste aspecte, instanța a dispus achitarea inculpatului în baza art. 16 lit. b) teza a II-a C.proc.pen., pentru că lipsește unul dintre elementele constitutive ale infracțiunii, respectiv culpa inculpatului. Totodată, instanța a lăsat nesoluționată acțiunea civilă – reținând că victima infracțiunii de vătămare corporală din culpă era un minor, iar acțiunea civilă a fost exercitată de procuror pentru acesta.

Soluția este:

- a) corectă, atât cu privire la modul de soluționare a laturii penale, cât și cu privire la modul de soluționare a laturii civile;
- b) corectă, cu privire la modul de soluționare a laturii penale, dar greșită cu privire la modul de soluționare a laturii civile;
- c) greșită, atât cu privire la modul de soluționare a laturii penale, cât și cu privire la modul de soluționare a laturii civile.

Speța nr. 17

În speță, persoana vătămată a depus cererea de constituire de parte civilă în faza de urmărire penală la 12 noiembrie 2014, solicitând despăgubiri echivalente cheltuielilor de înmormântare. Instanța de fond a dispus condamnarea inculpatului și obligarea lui la plata despăgubirilor civile, așa cum au fost solicitate. Ulterior, la 8 iulie 2015, în faza de apel, partea civilă a cerut, pe de o parte, reactualizarea sumei acordate în concordanță cu indicele inflației și, pe de altă parte, pentru prima dată, daune morale. Inculpatul s-a opus ambelor cereri ca fiind formulate după depășirea termenului prevăzut în art. 20 alin. (1) C.proc.pen. Acesta susține că, potrivit art. 20 alin. (1) C.proc.pen., constituirea de parte civilă se poate face în cursul urmăririi penale, precum și în fața instanței de judecată, până la începerea cercetării judecătorești, iar potrivit alin. (5) al aceluiași articol, poate mări întinderea pretențiilor doar până la terminarea cercetării judecătorești în primă instanță.

Instanța de apel:

- a) poate admite ambele cereri ale părții civile;
- b) poate admite doar reactualizarea sumei acordate, în concordanță cu indicele de inflație;
- c) nu poate admite niciuna dintre cererile părții civile.

Speța nr. 18

Instanța de fond a reținut că, în cazul în care constituirea de parte civilă se face înainte de începerea cercetării judecătorești, fără a se cere plata dobânzilor aferente sumei reprezentând paguba cauzată prin săvârșirea infracțiunii, ele nu mai pot fi cerute în fața instanței după depășirea acestui moment procesual. Partea civilă a declarat apel, susținând că, potrivit art. 20 alin. (5) C.proc.pen., se poate mări întinderea pretențiilor până la terminarea cercetării judecătorești.

Susținerea părții civile este:

- a) întemeiată, deoarece aceasta putea mări întinderea pretențiilor și după începerea cercetării judecătorești;
- b) neîntemeiată, deoarece nu era vorba de mărirea întinderii pretențiilor inițiale, ci de o cerere nouă;
- c) partea civilă ar putea solicita dobânzile aferente sumei solicitate prin constituirea de parte civilă, printr-o acțiune separată, în fața instanței civile.

Speța nr. 19

Inculpatul a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de act sexual cu un minor, prevăzute în art. 220 alin. (1) C.pen., respingându-se ca tardivă cererea de despăgubiri formulată de persoana vătămată minoră, asistată de mama ei, pentru daune morale. Respingerea cererii de despăgubiri a fost motivată prin aceea că persoana vătămată nu a înțeles să se constituie parte civilă până la începerea cercetării judecătorești, așa cum se prevede în art. 20 alin. (1) C.proc.pen. În apelul declarat, persoana vătămată arată că, potrivit art. 19 alin. (3) C.proc.pen., acțiunea civilă trebuia exercitată în numele acesteia de către procuror. Se mai invocă prevederile art. 374 alin. (3) din același Cod, care obligă pe președintele completului de judecată să explice persoanei vătămate că se poate constitui parte civilă, ceea ce în cauză nu s-a făcut. Or, în speță, prima instanță a ignorat sus-menționatele dispoziții, respingând cererea de despăgubiri pentru motivul tardivității constituirii de parte civilă, fără a observa dispozițiile legale potrivit cărora acțiunea civilă trebuia exercitată din oficiu de procuror.

Apelul părții civile:

- a) va fi admis, sentința urmează a fi desființată, iar cauza trimisă spre rejudecare aceleiași instanțe;
- b) va fi admis, iar instanța de apel va admite acțiunea civilă, dispunând obligarea inculpatului la plata despăgubirilor civile;
- c) va fi respins ca nefondat.

Speța nr. 20

Prin sentința penală din data de 18 noiembrie 2013, Judecătoria V. a încetat procesul penal, deoarece a intervenit decesul inculpatului. Acțiunea civilă a fost respinsă pentru același motiv. Apelul părții civile a fost admis prin decizia penală din data de 16 ianuarie 2014

Speța nr. 93

A. Prin referatul cu nr. 123/P/2015, din data de 2 aprilie 2015, Parchetul de pe lângă Judecătoria Craiova a înaintat Judecătoriei Craiova propunerea de arestare la domiciliu a inculpatului Goguță.

Din referatul întocmit a rezultat că, la data de 1 aprilie 2015, inculpatul Goguță a fost oprit după ce a trecut de casele de marcat ale complexului comercial Zorro Shopping Center, fără a plăti mai multe produse vestimentare, care au fost găsite într-un compartiment al unei sacoșe de umăr. S-a menționat că inculpatul a declarat că a confecționat acel compartiment pentru a ascunde bunurile pe care le sustrage din magazine.

La dosarul de urmărire penală au fost atașate declarațiile inculpatului de recunoaștere a faptei, declarații de martori, înregistrări video efectuate de camerele de supraveghere din complexul comercial. Din fișa de cazier judiciar, a rezultat că inculpatul a fost liberat condiționat în data de 1 februarie 2015, având un rest rămas neexecutat de 420 de zile dintr-o pedeapsă cu închisoarea aplicată pentru săvârșirea unor infracțiuni similare. Conform aceleiași înscris, în dosarul de urmărire penală cu nr. 119/P/2015, a fost pusă în mișcare acțiunea penală de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Târgu Jiu, în data de 12 martie 2015, și s-a luat măsura preventivă a controlului judiciar față de inculpat.

Propunerea de luare a măsurii arestului la domiciliu este întemeiată pe dispozițiile art. 223 alin. (1) lit. d) C.proc.pen. și art. 215 alin. (7) C.proc.pen.

Analizând propunerea de arestare la domiciliu a inculpatului Goguță, judecătorul de drepturi și libertăți:

- a) va admite sau va respinge ca neîntemeiată propunerea de arestare la domiciliu a inculpatului;
- b) va respinge ca inadmisibilă propunerea de arestare la domiciliu a inculpatului;
- c) nu se poate pronunța în aceeași cauză asupra ambelor temeuri de drept invocate de către parchet.

B. După respingerea propunerii de arestare la domiciliu, Parchetul de pe lângă Judecătoria Târgu Jiu solicită luarea măsurii preventive a arestului la domiciliu în dosarul de urmărire penală nr. 119/P/2015, invocând săvârșirea infracțiunii din data de 1 aprilie 2015. La dosarul cauzei au fost atașate toate actele din dosarul nr. 123/P/2015. Ca temeuri de drept, au fost indicate dispozițiile art. 223 alin. (1) lit. d) C.proc.pen.

Analizând propunerea de arestare la domiciliu a inculpatului Goguță, judecătorul de drepturi și libertăți:

- a) va respinge propunerea de arestare la domiciliu a inculpatului, întrucât, față de temeiul de drept invocat, propunerea trebuia formulată în dosarul nr. 123/P/2015;
- b) va respinge propunerea de arestare la domiciliu a inculpatului, întrucât, în condițiile în care a fost respinsă, o nouă propunere de arestare la domiciliu a aceleiași inculpat, pentru aceeași faptă, poate fi admisă numai dacă au intervenit temeuri noi. Or, parchetul a invocat doar probele pe care s-a întemeiat prima propunere de arestare la domiciliu și același temei de drept;
- c) va respinge propunerea de arestare la domiciliu a inculpatului, întrucât, în condițiile în care față de inculpat s-a luat, în cauza cu nr. 119/P/2015, măsura preventivă a

controlului judiciar, se poate solicita doar înlocuirea acestei măsuri preventive cu cea a arestului la domiciliu ori a arestului preventiv, în condițiile art. 215 alin. (7) C.proc.pen.

Speța nr. 94

A. Față de inculpatul Albert, procuror, s-a formulat de către DNA propunere de arestare preventivă la data de 14 noiembrie 2015.

În cauză, s-a pus în mișcare acțiunea penală pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute în art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 246 și art. 248 C.pen., cu aplicarea art. 41 alin. (2) C.pen., în fapt reținându-se că, în perioada 2012-2013, acesta, în calitate de procuror în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, investit cu soluționarea a două dosare, nu și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu referitoare la activitatea de urmărire penală în cele două dosare și a cauzat o vătămare a intereselor legale ale mai multor persoane, asigurându-și, implicit, un avantaj patrimonial.

La Curtea de Apel, în ședința în care s-a soluționat propunerea de arestare preventivă, s-a solicitat de către procurorul de ședință ca instanța să amâne cauza pentru a se desemna un avocat din oficiu pentru inculpat, întrucât cel ales, care l-a asistat, a asigurat asistență juridică coinculpatului pentru care nu s-a formulat propunere de arestare preventivă, față de care inculpatul Albert are interese juridice diferite.

Judecătorul de drepturi și libertăți:

- a) se va pronunța asupra cererii după ce îl va audia pe coinculpat pentru a stabili dacă există contrariedade de interese;
- b) va respinge cererea ca nefondată, deoarece cauza având ca obiect propunerea de arestare preventivă nu îl privește și pe coinculpat, astfel încât nu se poate reține că ar exista un inculpat față de care să se rețină o posibilă contrariedade de interese;
- c) se va pronunța asupra cererii după ce va stabili pe baza actelor de urmărire penală existente la dosarul cauzei dacă există contrariedade de interese.

B. Curtea de Apel a respins propunerea de arestare preventivă la data de 15 noiembrie 2015.

D.N.A. a formulat contestație, invocând necompetența materială a Curții de Apel. În motivarea căii de atac s-a arătat că, prin Ordinul nr. 123 din 31 octombrie 2011 al Ministerului Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, inculpatul a fost numit în cadrul Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism - Biroul Teritorial Buzău începând cu data de 1 ianuarie 2012 și că a funcționat în cadrul acestei direcții până la data de 1 noiembrie 2013, când, prin Ordinul nr. 1234 din 1 noiembrie 2013 al Ministerului Public, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a dispus încetarea activității și revenirea acestuia la parchetul de pe lângă judecătoria.

Fiind investită cu soluționarea contestației, Înalta Curte de Casație și Justiție, secția penală:

- a) va admite contestația și va trimite cauza spre soluționare Înaltei Curți de Casație și Justiție, secția penală, spre competență soluționare;

- b) va respinge contestația, întrucât, la data sesizării, Curtea de Apel era competentă să soluționeze cauza în primă instanță;
- c) va admite contestația, va constata că este competentă să soluționeze propunerea de arestare preventivă și se va pronunța asupra acesteia.

Speța nr. 95

A. Prin încheierea de ședință din data de 19 ianuarie 2015, Tribunalul București a înlocuit măsura arestului preventiv cu măsura arestului la domiciliu pe o durată de 30 de zile în privința inculpatului Ștefan, cercetat pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 2 alin. (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 35 C.pen.

În motivarea încheierii s-a reținut că, anterior, aceeași măsură fusese în mod legal prelungită, după luarea ei, prin patru hotărâri succesive, ultima oară până la data de 23 ianuarie 2015.

Judecătorul de drepturi și libertăți a apreciat că, deși acuzația formulată împotriva inculpatului este gravă – reținându-se că ar fi vândut unui investigator sub acoperire în nouă rânduri o cantitate de aproximativ 45 de grame de rezină de canabis, după aproape cinci luni de la arestarea preventivă se impune înlocuirea acestei măsuri.

Încheierea de ședință a fost comunicată procurorului, absent de la pronunțare, la data de 22 ianuarie 2015.

Încheierea de ședință a fost contestată de inculpat la data de 21 ianuarie 2015, iar dosarul a fost înaintat la Curtea de Apel București la data de 22 ianuarie 2015, primind termen pentru soluționare la data de 29 ianuarie 2015, când s-a constatat că procedura de citare nu a fost legal îndeplinită, întrucât inculpatul a fost eliberat din detenție în data de 24 ianuarie 2015.

La termenul de judecare a contestației din data de 5 februarie 2015 s-a prezentat inculpatul, asistat de avocat, care a solicitat revocarea măsurii arestului la domiciliu, întrucât aceasta are aceeași natură cu arestul preventiv, iar privarea de libertate a depășit durata rezonabilă, astfel cum a arătat prima instanță.

Procurorul de ședință a solicitat respingerea contestației. Gravitatea faptei de care este acuzat inculpatul impune în continuare privarea de libertate, în cauză urmând a fi întocmit rechizitoriul.

Judecătorul de drepturi și libertăți:

- a) va analiza contestația formulată și o va admite ori, după caz, o va respinge ca neîntemeiată;
- b) va respinge ca inadmisibilă contestația;
- c) niciuna dintre soluțiile de mai sus.

B. Curtea de Apel București a respins contestația inculpatului.

Printr-o cerere adresată la o dată ulterioară judecătorului de drepturi și libertăți, avocatul inculpatului Ștefan a solicitat să se dispună modificarea programului de supraveghere stabilit de organul de poliție, respectiv să se dispună ca inculpatul să se prezinte o singură dată la sediul secției de poliție, nu de două ori, la începutul și sfârșitul săptămânii. În susținerea cererii, avocatul inculpatului arată că inculpatul s-a angajat după începerea supravegherii și

Speța nr. 152

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Timiș, este trimis în judecată, printre alții, inculpatul Fermecătoru, pentru săvârșirea infracțiunii de evaziune fiscală. Judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului Timiș a comunicat rechizitoriul inculpaților, iar la dosarul cauzei a fost returnată comunicarea rechizitoriului, din care rezulta că inculpatul a decedat la scurt timp după punerea în mișcare a acțiunii penale, acest aspect fiind confirmat prin verificarea efectuată la Direcția pentru Evidența Persoanelor și Administrarea Bazelor de Date. La termenul de judecată din data de 22 decembrie 2015, judecătorul de cameră preliminară, din oficiu, având în vedere prevederile art. 345 alin. (2) C.proc.pen., a constatat neregularitatea actului de sesizare a instanței cu privire la inculpatul Fermecătoru și, în baza art. 345 alin. (3) C.proc.pen., a pus în vedere procurorului ca în termen de 5 zile de la comunicarea încheierii de ședință să comunice judecătorului de cameră preliminară dacă menține dispoziția de trimitere în judecată cu privire la acest inculpat sau solicită restituirea cauzei. În termen legal, printr-o ordonanță semnată numai de procurorul de caz, a fost comunicat judecătorului de cameră preliminară că menține dispoziția de trimitere în judecată cu privire la acest inculpat. După asigurarea contradictorialității, la termenul din data de 15 ianuarie 2016, judecătorul de cameră preliminară reține cauza spre soluționare.

A. A fost legal întocmit actul prin care procurorul a menținut dispoziția de trimitere în judecată a inculpatului?

- a) nu, pentru că procurorul avea obligația emiterii unui nou rechizitoriu în cadrul procedurii remediu;
- b) nu, pentru că nu a fost supus verificării de legalitate și temeinicie a procurorului ierarhic superior;
- c) nu, pentru că procurorul avea obligația de a dispune soluția de clasare, față de împrejurarea necunoscută la momentul emiterii rechizitoriului, respectiv decesul inculpatului.

B. Avea procurorul posibilitatea să dispună o soluție de clasare în cadrul procedurii remediu, având în vedere decesul inculpatului?

- a) nu, deoarece cauza se afla pe rolul instanței de judecată;
- b) da, însă numai în situația în care decesul inculpatului era cunoscut la momentul trimiterii în judecată;
- c) nu, întrucât soluția trebuia dispusă de procurorul ierarhic superior.

C. Care va fi soluția pronunțată de judecătorul de cameră preliminară din perspectiva decesului inculpatului, prezumând că procurorul ierarhic superior ar fi verificat pentru legalitate și temeinicie dispoziția de menținere a trimiterii în judecată?

- a) constatarea neregularității actului de sesizare a instanței și restituirea cauzei la procuror, având în vedere că raportul juridic de drept procesual penal s-a stins odată cu decesul inculpatului, aspect care conduce la imposibilitatea stabilirii obiectului și limitelor judecații;
- b) constatarea nulității dispoziției de trimitere în judecată, având în vedere că privește un inculpat decedat;
- c) constatarea regularității actului de sesizare a instanței.

Speța nr. 153

După trimiterea sa în judecată, inculpatul Horvat, asistat de avocat ales, invocă în fața judecătorului de cameră preliminară faptul că, în timpul audierii sale la secția de poliție, a fost lovit de mai multe ori, fiind acuzat de organele de cercetare penală că nu spune adevărul. Acesta depune la dosarul cauzei un certificat medico-legal, întocmit în ziua în care a avut loc audierea, din care rezultă că inculpatul prezenta multiple leziuni la nivelul vestibului bucal, care puteau fi cauzate de lovirea cu un corp dur. Solicită astfel constatarea nulității audierii și excluderea declarației date ca urmare a aplicării tratamentelor degradante din partea agenților statului.

A. Are competență funcțională judecătorul de cameră preliminară de a analiza existența tratamentelor degradante sau inumane aplicate de organele de cercetare penală?

- a) nu, deoarece inculpatul poate formula plângere penală împotriva organelor de cercetare penală pentru săvârșirea infracțiunii de purtare abuzivă prevăzută de art. 296 alin. (2) C.pen.;
- b) nu, deoarece existența tratamentelor degradante nu afectează legalitatea audierii sau a mijlocului de probă obținut;
- c) da, întrucât acestea constituie încălcări ale regulilor privind desfășurarea procesului penal.

B. În cazul în care avocatul inculpatului solicită administrarea probei cu înregistrările video din cadrul secției de poliție pentru probarea alegațiilor, judecătorul de cameră preliminară:

- a) va încuviința cererea, putând obține înregistrarea video chiar și printr-o percheziție domiciliară efectuată la sediul secției de poliție;
- b) va respinge cererea, conform art. 100 alin. (4) lit. f) C.proc.pen., având în vedere că în faza camerei preliminare nu este posibilă administrarea de probe, cu excepția înscrisurilor noi;
- c) va respinge cererea, conform art. 100 alin. (4) lit. a) C.proc.pen., luând în considerare că legalitatea audierii trebuie analizată numai prin raportare la probele existente la dosarul de urmărire penală.

Speța nr. 154

Prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Ilfov, inculpatul Lovescu, medic chirurg, este trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită prevăzute de art. 289 alin. (1) C.pen. În descrierea faptei reținute în rechizitoriul, procurorul precizează că inculpatul Laurențiu, pe data de 14 martie 2016, aflându-se în incinta Institutului Clinic Fundeni, a pretins, a primit și a acceptat promisiunea unor bani sau alte foloase pentru a efectua o intervenție chirurgicală asupra lui Marcel, martor denunțător în prezenta cauză, acesta din urmă având domiciliul în Buftea, jud. Ilfov. La termenul stabilit pentru discutarea cererilor și excepțiilor în cameră preliminară, avocatul inculpatului a invocat neregularitatea actului de sesizare, având în vedere că procurorul nu a precizat varianta normativă a infracțiunii de luare de mită incidentă în cauză și nici banii sau foloasele pretins primite, promise sau accep-

tate. De asemenea, apărarea a invocat nulitatea audierii martorului Marcel și excluderea declarației sale, având în vedere că acesta are în mod vădit un interes în prezenta cauză.

A. Competența de soluționare a cererilor și excepțiilor în faza camerei preliminară aparține judecătorului de cameră preliminară din cadrul:

- a) Tribunalului Ilfov, având în vedere că procurorul poate sesiza oricare dintre instanțele competente teritorial;
- b) Tribunalului București, luând în considerare că este instanța de la locul săvârșirii pretinsei fapte;
- c) Tribunalului Ilfov, având în vedere că este instanța pe lângă care își desfășoară activitatea procurorul care a efectuat urmărirea penală.

B. Cu privire la cererea inculpatului cu privire la neregularitatea rechizitoriului, judecătorul de cameră preliminară:

- a) va respinge cererea, având în vedere că aceasta vizează fondul acuzațiilor formulate de către procuror și excede obiectului camerei preliminară;
- b) va admite cererea și va dispune restituirea cauzei la procuror;
- c) va admite cererea și va dispune ca procurorul să dispună remedierea neregularității actului de sesizare.

C. Cu privire la cererea inculpatului cu privire la audierea denunțatorului în calitate de martor, judecătorul de cameră preliminară:

- a) va dispune admiterea cererii, anularea audierii și excluderea declarației date de Marcel în calitate de martor;
- b) va respinge cererea ca neîntemeiată;
- c) va respinge cererea ca inadmisibilă, din moment ce argumentele invocate nu pot fi verificate în cadrul camerei preliminară.

Speța nr. 155

În urma perchezițiilor domiciliare efectuate la mai multe puncte de lucru ale SC E. SRL, sunt ridicate mai multe înscrisuri și documente contabile ale societății, în vederea efectuării urmăririi penale cu privire la infracțiunea de evaziune fiscală prevăzută de art. 9 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 241/2005. După efectuarea acestui procedeu probatoriu, timp de 2 ani nu a fost efectuat niciun act de urmărire penală în cauză. Ca urmare a repartizării cauzei la un alt procuror, acesta din urmă dispune efectuarea unui raport de constatare de către specialiștii parchetului, motivând că este necesară soluționarea cauzei cu celeritate, întrucât se va împlini prescripția specială a răspunderii penale. După redactarea raportului de constatare, inculpatul a formulat obiecțiuni la concluziile raportului de constatare și a formulat cerere, în sensul efectuării unei expertize contabile, indicând întrebările la care ar urma să răspundă expertul. Procurorul a respins cererile formulate, arătând că acestea urmăresc numai tergiversarea cauzei.

B. Răspuns corect: b) – a se vedea hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din cauza *Lazariu c. României*.

Răspunsuri greșite: a) și c).

C. Răspunsuri corecte: b) și c) – a se vedea hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din cauza *Lazariu c. României*.

Răspuns greșit: a).

8. Răspuns corect: b) – a se vedea hotărârea CEDO *Niculescu c. României*¹.

Răspunsuri greșite: a) și c).

9. Răspuns corect: a) – a se vedea hotărârea CEDO *Potcoavă c. României*².

Răspunsuri greșite: b) și c).

10. Răspunsuri corecte: a) și c) – a se vedea hotărârea CEDO *Sică c. României*³.

Răspuns greșit: b).

11. Răspuns corect: c) – a se vedea C.A. Iași, dec. pen. nr. 822/2002, în *Revista de Drept Penal* nr. 2/2003, p. 164.

Răspunsuri greșite: a) și b).

12. Răspuns corect: c) – a se vedea C.A. Pitești, dec. pen. nr. 16/2004, în *Revista de Drept Penal* nr. 4/2004, p. 160. În cauză nu poate fi vorba nici de lipsa de vinovăție a inculpatului și nici de existența unui caz fortuit, deoarece inculpatul a acceptat să desfășoare o activitate periculoasă, folosindu-se de o improvizație.

Răspunsuri greșite: a) și b).

13. Răspuns corect: c) – a se vedea CSJ, s. pen., dec. nr. 2088/1995, în *Revista de Drept Penal* nr. 1/1996, p. 129. În cauză, deși există și o culpă a victimei, aceasta nu presupune o lipsă de vinovăție a inculpatului, care trebuia să adapteze viteza la condițiile de trafic. Nu poate fi vorba nici de existența unui caz fortuit, deoarece apariția unui autoturism din sens contrar nu este un eveniment imprevizibil.

Răspunsuri greșite: a) și b).

14. Răspuns corect: c) – a se vedea: C.A. Suceava, dec. pen. nr. 251/1999, în *Revista de Drept Penal* nr. 4/2000, p. 158; C.A. București, s. a II-a pen., dec. nr. 531/1996, în *Revista de Drept Penal* nr. 3/1997, p. 142.

Răspunsuri greșite: a) și b).

15. Răspuns corect: c) – a se vedea C.A. București, s. a II-a pen., dec. nr. 535/1996, în *Revista de Drept Penal* nr. 3/1997, p. 143.

Răspunsuri greșite: a) și b).

¹ CEDO, hotărârea din 18 decembrie 2012 în cauza *Niculescu c. României*.

² CEDO, hotărârea din 17 decembrie 2013 în cauza *Potcoavă c. României*.

³ CEDO, hotărârea din 9 iulie 2013 în cauza *Sică c. României*.

16. Răspuns corect: b) – a se vedea C.A. București, s. a II-a pen., dec. nr. 495/1996, în Revista de Drept Penal nr. 4/1997, p. 112.

17. Răspuns corect: b) – a se vedea C.A. București, s. I pen., dec. nr. 85/A/1996, în Revista de Drept Penal nr. 4/1997, p. 111.

Răspunsuri greșite: a) și c).

18. Răspunsuri corecte: a) și c) – în sensul că partea civilă nu ar mai putea solicita dobânzile după acest moment, a se vedea CSJ, s. pen., dec. nr. 3731/2001, în Revista de Drept Penal nr. 1/2003, p. 169.

Răspuns greșit: b).

19. Răspuns corect: c) – chiar dacă persoana vătămată este un minor, dacă reprezentantul legal sau procurorul nu a exercitat în termenul legal acțiunea civilă, în numele acesteia, acest lucru nu mai poate fi criticat în apel; în acest caz, persoana vătămată, prin reprezentant legal, poate formula o acțiune civilă separată, potrivit art. 27 C.proc.pen., pentru repararea prejudiciului produs prin infracțiune.

Răspunsuri greșite: a) și b).

20. Răspuns corect: c) – a se vedea art. 25 alin. (5) C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: a) și b).

21. Răspuns corect: a) – a se vedea dispozițiile art. 20 alin. (5) lit. b) C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: b) și c).

22. Răspunsuri corecte: b) și c) – a se vedea CSJ, s. pen., dec. nr. 313/2001, în Revista de Drept Penal nr. 4/2002, p. 126.

23. Răspuns corect: a) – a se vedea CSJ, s. pen., dec. nr. 492/1998, în Revista de Drept Penal nr. 4/1999, p. 136.

Răspunsuri greșite: b) și c).

24. Răspunsuri corecte: b) și c) – a se vedea C.A. București, s. a II-a pen., dec. nr. 412/1996, în Revista de Drept Penal nr. 2/1997, p. 124.

Răspuns greșit: a).

25. Răspuns corect: c) – a se vedea C.A. Pitești, dec. pen. nr. 6/R/2001, în Revista de Drept Penal nr. 1/2003, p. 169.

Răspunsuri greșite: a) și b).

26. Răspuns corect: a) – a se vedea CSJ, s. pen., dec. nr. 903/2000, în Revista de Drept Penal nr. 3/2001, p. 141.

Răspunsuri greșite: b) și c).

27. A. Răspuns corect: a) – în sensul că răspunsul corect ar fi cel de la lit. b), a se vedea C.A. București, s. a II-a pen., dec. nr. 318/1997, în Revista de Drept Penal nr. 2/1998, p. 122.

Răspunsuri greșite: b) și c).

B. Răspuns corect: c) – potrivit art. 20 alin. (5) lit. b) C.proc.pen., până la terminarea cercetării judecătorești, partea civilă poate mări întinderea pretențiilor.

Răspunsuri greșite: a) și b).

28. Răspuns corect: b) – a se vedea Trib. Iași, dec. pen. nr. 1248/2002, în Revista de Drept Penal nr. 2/2003, p. 165.

Răspunsuri greșite: a) și c).

29. Răspuns corect: a) – partea civilă a indicat în cursul urmăririi penale că solicită și plata unor despăgubiri, indicând și cuantumul acestora, fapt care întrunește condițiile de la art. 20 alin. (1) și (2) C.proc.pen. privind constituirea ca parte civilă.

Răspunsuri greșite: b) și c).

30. Răspuns corect: a) – a se vedea, în acest sens, CSJ, s. pen., dec. nr. 145/1998, în Revista de Drept Penal nr. 3/1999, p. 123.

Răspunsuri greșite: b) și c).

31. Răspuns corect: b) – art. 1360 C.civ. prevede că: „Nu datorează despăgubire cel care, fiind în legitimă apărare, a cauzat agresorului un prejudiciu”.

Răspunsuri greșite: a) și c).

32. Răspuns corect: b) – a se vedea ICCJ, s. pen., dec. nr. 822/2006, în Revista de Drept Penal nr. 4/2006.

Răspunsuri greșite: a) și c).

33. Răspuns corect: b) – a se vedea C.A. București, s. a II-a pen., dec. nr. 711/1997, în Revista de Drept Penal nr. 3/1998, p. 135.

Răspunsuri greșite: a) și c).

34. Răspuns corect: c) – potrivit art. 25 alin. (5) C.proc.pen., instanța lasă nesoluționată acțiunea civilă în caz de încetare a procesului penal în baza art. 16 alin. (1) lit. f) C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: a) și b).

35. Răspuns corect: a) – a se vedea, în acest sens, C.A. Iași, dec. pen. nr. 871/2002, în Revista de Drept Penal nr. 2/2003, p. 148.

Răspunsuri greșite: b) și c).

36. Răspuns corect: b) – solicitarea părții civile excede cadrului procesual stabilit de fapta comisă de inculpat. Aceasta putea solicita repararea prejudiciului doar pe calea unei acțiuni separate.

Răspunsuri greșite: a) și c).

nu rezultă că martorul ar fi avut vreo legătură cu acuzațiile formulate de Ministerul Public, iar motivele pentru care organele de cercetare penală au considerat necesară audierea sa nu rezultă nici direct, nici implicit din niciun act procesual existent la dosarul cauzei. În al doilea rând, instanța a constatat că martorul se afla la momentul audierii în custodia autorităților naționale, în stare de arest preventiv. Declarația unui martor luată în aceste circumstanțe trebuie privită cu o precauție sporită, întrucât martorul se află într-o situație vulnerabilă, împotriva sa fiind în desfășurare urmărirea penală într-o altă cauză în care acesta era arestat preventiv. O persoană aflată într-o asemenea poziție este ușor influențabilă de către organele de cercetare penală, fiind dispusă să dea declarațiile în sensul susținerii organelor de cercetare penală, în speranța influențării în mod pozitiv a situației din propria cauză. Analizând F.2, instanța a constatat că o percepție de câteva secunde, în alergare, de la o distanță de 30 de metri, este insuficientă pentru a fundamenta o soluție de condamnare, mai ales în condițiile în care persoana vătămată nu poate fi sigură asupra trăsăturilor feței autorului faptei, identificarea fiind realizată prin recunoașterea constituției și a formei cefei, or aceste elemente de individualizare sunt mult prea generale pentru o identificare fiabilă, care să fie avută în vedere pentru o soluție de condamnare.

Răspunsuri greșite: a) și c).

64. A. Răspunsuri corecte: a) și b) – a se vedea CEDO, cauza *Argintaru c. României*, decizia de inadmisibilitate din 8 ianuarie 2013, par. 27.

Răspuns greșit: c).

B. Răspuns corect: a) – lipsa notificării privind posibilitatea angajării unui avocat sau a invocării dreptului la tăcere nu se încadrează în categoria nulităților absolute, mai ales având în vedere că declarația a fost dată înainte de momentul reținerii; a se vedea CEDO, cauza *Argintaru c. României*, decizia de inadmisibilitate din 8 ianuarie 2013, par. 27.

Răspunsuri greșite: b) și c).

65. A. Răspuns corect: c) – față de dispozițiile art. 154 alin. (2) C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: a) și b) – art. 60 C.proc.pen. nu este aplicabil, întrucât din speță nu rezultă că ar fi incidentă situația de necompetență materială, teritorială sau după calitatea persoanei.

B. Răspunsuri corecte: a) și c) – față de dispozițiile art. 154 raportat la art. 168 C.proc.pen., procedul probatoriu al conservării datelor informatice are ca situație premisă existența unor date informatice în posesia sau sub controlul unui furnizor de rețele publice de comunicații electronice ori unui furnizor de servicii de comunicații electronice destinate publicului. Astfel, datele se află sub controlul unei terțe persoane, care are obligația legală de a colabora cu organele de urmărire penală și de a conserva datele informatice menționate, iar în condițiile art. 154 alin. (6) C.proc.pen., de a comunica datele conservate. Observăm din modalitatea de reglementare că organul de urmărire penală obține datele informatice cu acordul furnizorului, care, în principiu, este și proprietarul dispozitivelor de stocare, lipsind numai consimțământul celui care a creat datele respective. În speța enunțată mai sus, era necesară efectuarea percheziției informatice, deoarece există o pătrundere în cadrul sistemului informatic ridicat de la suspect și de copiere a datelor stocate.

Răspuns greșit: b).

66. Răspuns corect: c) – față de dispozițiile art. 170 alin. (2) lit. b) raportat la art. 154 C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: a) și b).

67. A. Răspuns corect: c) – persoanele care au împlinit vârsta de 16 ani sunt prezumate de legiuitor că au discernământ, conform art. 113 alin. (3) C.pen., prin urmare nu era necesar ca procurorul să aștepte întocmirea expertizei medico-legale pentru a dispune o măsură preventivă.

Răspunsuri greșite: a) și b) – varianta de la lit. b) este incorectă, întrucât, din modalitatea de săvârșire a faptei, rezultă că suspectul prezintă pericol pentru ordinea publică.

B. Răspuns corect: b) – art. 184 alin. (4) C.proc.pen. prevede în mod expres această obligație, fără a distinge situația suspectului reținut.

Răspunsuri greșite: a) și c).

C. Răspuns corect: c) – art. 184 alin. (6) C.proc.pen. prevede că procurorul poate sesiza judecătorul de drepturi și libertăți numai dacă consideră că solicitarea comisiei medico-legale este justificată. Prin urmare, procurorul are calitatea procesuală activă de a sesiza judecătorul de drepturi și libertăți, însă este necesară îndeplinirea unei condiții de admisibilitate prealabile, respectiv solicitarea în acest sens formulată de comisia de specialitate, care are cunoștințele medicale necesare pentru a determina necesitatea internării.

Răspunsuri greșite: a) și b).

D. Răspuns corect: c) – din moment ce suspectul avea calitatea de avocat, competența aparține curții de apel, conform art. 38 alin. (1) lit. d) C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: a) și b).

68. Răspunsuri corecte: b) și c) – spre deosebire de internarea provizorie dispusă ca măsură de siguranță provizorie conform art. 247 C.proc.pen., pentru internarea nevoluntară nu este necesar ca suspectul să reprezinte un pericol pentru siguranța publică. Astfel, internarea are un scop eminent procesual și își are temeiul în boala de care este suspectată persoana, boală ale cărei existențe, caracteristici și efecte asupra discernământului pot fi în mod corect analizate numai într-un mediu controlat și în urma unei supravegheri constante. Prin urmare, față de constatarea comisiei că este necesară internarea nevoluntară, contestația va fi admisă și va fi dispusă internarea. De asemenea, și varianta c) este corectă, față de dispozițiile art. 184 alin. (14) C.proc.pen.

Răspuns greșit: a) – spre deosebire de măsura internării prevăzută de art. 247 C.proc.pen., internarea nevoluntară prevăzută de art. 184 C.proc.pen. se poate dispune pe un termen de maxim 30 de zile, conform art. 184 alin. (6) C.proc.pen., putând fi prelungit o singură dată pe o durată de cel mult 30 de zile, conform art. 184 alin. (25) C.proc.pen.

69. A. Răspuns corect: a) – a se vedea art. 172 alin. (3) C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: b) și c).

B. Răspuns corect: b) – acordarea tuturor garanțiilor procesuale cu privire la efectuarea expertizei judiciare în timpul urmăririi penale justifică respingerea cererii efectuării unei noi expertize în timpul judecății, dacă nu există aspecte suplimentare care trebuie lămurite.

Răspunsuri greșite: a) și c).

C. Răspunsuri corecte: a) și b) – față de dispozițiile art. 177 C.proc.pen.

Răspuns greșit: c).

70. A. Răspuns corect: c) – a se vedea art. 172 alin. (9) și (11) C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: a) și b).

B. Răspuns corect: b) – deși art. 190 C.proc.pen. se referă la ipotezele incidente în faza de urmărire penală, atunci când examinarea medico-legală este dispusă de către organele de urmărire penală, aceasta nu înseamnă că este inaplicabil în faza de judecată. Astfel, având în vedere că instanța de judecată oferă toate garanțiile de independență și imparțialitate, va putea dispune examinarea fizică fără consimțământul persoanei vătămate, neexistând obligația validării de către judecătorul de drepturi și libertăți, mai ales având în vedere că acesta din urmă nu are competență funcțională de soluționare a cererilor în faza judecătii.

Răspunsuri greșite: a) și c) – răspunsul de la lit. a) este incorect, întrucât organul de urmărire penală nu are competența funcțională de a dispune efectuarea procedurilor probatorii după sesizarea instanței de judecată.

71. A. Răspuns corect: b) – deoarece nu este indicată perioada pentru care s-a autorizat măsura, conform art. 140 alin. (5) lit. e) C.proc.pen.;

Răspunsuri greșite: a) – întrucât întocmirea minutei este obligatorie, conform art. 140 alin. (4) C.proc. pen.;

c) – nu se poate stabili un termen de pronunțare în cazul acestor cereri, deoarece trebuie soluționate în aceeași zi, conform art. 140 alin. (3) C.proc.pen., iar potrivit art. 391 alin. (1) C.proc.pen., doar în cazul în care pronunțarea nu se face în aceeași zi, se poate stabili un termen pentru pronunțare la o altă dată, dar nu mai târziu de 15 zile. Or, conform 140 alin. (3) C.proc.pen., pronunțările în cazul acestor sesizări se fac în aceeași zi. Deci nu se poate folosi instituția reglementată de art. 391 alin. (1) C.proc.pen.

B. Răspuns corect: c) – era posibilă, în măsura în care s-a dispus începerea urmăririi penale și pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune; față de dispozițiile art. 139 alin. (2) C.proc.pen., dacă s-a dispus începerea urmăririi penale doar pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri oficiale, nu se putea autoriza interceptarea telefonului inculpatului;

Răspunsuri greșite: a) – deoarece art. 139 alin. (3) C.proc.pen. nu prevede pentru înregistrările efectuate de părți limitele stabilite de art. 139 alin. (2) C.proc.pen.;

b) – deoarece, spre exemplu, nu ar putea fi folosită înregistrarea unei mărturisiri obținute prin tortură.

72. A. Răspuns corect: b) – depistarea autorului unei infracțiuni, persoană urmărită de organele de urmărire penală, și aducerea acestuia în fața organelor judiciare nu se confundă cu identificarea autorului (când nu este cunoscut) și nu constituie o activitate de probațiune care să poată fi îndeplinită prin supravegherea tehnică, întrucât nu vizează elementele prevăzute de art. 97 C.proc.pen. (elementele de fapt ce servesc la: constatarea existenței/inexistenței unei infracțiuni, identificarea persoanei care a săvârșit-o, cunoașterea împrejurărilor necesare).

Pentru depistarea autorului/suspectului/inculpatului și aducerea în fața organelor judiciare (pentru aducerea la cunoștință a învinuirii, a drepturilor procesuale, audiere etc.), organele de cercetare penală au la îndemână metode specifice de investigație (supravegherea operativă a locului cunoscut ca fiind frecventat de persoana căutată, obținerea de informații suplimentare din „surse specifice” etc.), iar Codul de procedură penală și Legea nr. 218/2002 reglementează alte instituții juridice ce pot fi folosite în acest scop.

Răspunsuri greșite: a) și c).

148. Răspuns corect: c) – deși aparent inadmisibilă, contestația, în temeiul art. 425¹ alin. (7), pct. 2 lit. a) C.proc.pen., se impune a fi admisă, de vreme ce, în mod nelegal, s-a dispus începerea judecării fără acțiune penală pusă în mișcare.

Răspunsuri greșite: a) și b).

149. A. Răspuns corect: b) – a se vedea art. 344 alin. (2) C.proc.pen. Avocatul din oficiu primește doar o notificare cu privire la posibilitatea de a formula cereri și excepții, în acord cu dispozițiile art. 344 alin. (3) C.proc.pen. Totodată, persoanei vătămate i se aduc la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală.

Răspunsuri greșite: a) și c).

B. Răspuns corect: c) – a se vedea dispozițiile art. 344 alin. (2) C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: a) și b).

150. Răspunsuri corecte: b) – potrivit dispozițiilor art. 346 alin. (1) C.proc.pen., astfel cum au fost modificate prin Legea nr. 75/2016, cererile și excepțiile trebuie invocate în termenul stabilit de judecătorul de cameră preliminară conform art. 344 alin. (2)-(3) C.proc.pen. Termenul pentru formularea cererilor și excepțiilor prevăzut de art. 344 alin. (2) și (3) C.proc.pen. este un termen judiciar, întrucât este stabilit de judecătorul de cameră preliminară, nefiind astfel incidentă sancțiunea prevăzută de art. 268 alin. (1) C.proc.pen.;

c) – a se vedea explicațiile de la speța următoare, pct. 2.

Răspuns greșit: a) – a se vedea explicațiile de la speța următoare, pct. 2.

151. A. Răspuns corect: b) – a se vedea explicațiile de la pct. 2.

Răspunsuri greșite: a) și c).

B. Răspuns corect: c) – având în vedere obiectul camerei preliminare, stabilit prin art. 342 C.proc.pen., temeinicia acuzațiilor formulate împotriva inculpatului nu poate fi verificată de judecătorul de cameră preliminară. Așadar, judecătorul nu poate analiza nici incidența unui caz de achitare sau de încetare a procesului penal și nici o cerere de schimbare a încadrării juridice.

Răspunsuri greșite: a) și b).

152. A. Răspuns corect: b) – în practica instanței supreme s-a arătat că prevederile art. 345 alin. (2) și (3) C.proc.pen. nu reglementează actul procedural prin care trebuie să se realizeze remediarea neregularităților, ceea ce înseamnă că acestea pot fi îndreptate de către procuror printr-un răspuns care conține precizări, lămuriri sau completări ale actului de sesizare, cum este situația în speță, nefiind necesară refacerea în întregime a rechizitoriului. Totodată, s-a observat că răspunsul întocmit de Parchet a fost supus verificării de legalitate și temeinicie a procurorului ierarhic superior, fiind, astfel, pe deplin respectate prevederile art. 328 alin. (1) teza a II-a C.proc.pen., care, în opinia instanței supreme, se aplică, în mod corespunzător, și în procedura prevăzută de art. 345 alin. (3) C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: a) și c) – a se vedea explicațiile de la pct. 3.

B. Răspuns corect: a) – în cadrul procedurii remedii reglementate de art. 345 alin. (3) C.proc.pen., judecătorul de cameră preliminară nu se desesizează, iar cauza rămâne pe rolul instanței. În acest sens, procurorul poate efectua numai actul procesual prin care remediază neregularitatea constatată de către judecător, putând solicita fie restituirea cauzei, fie menținerea dispoziției de trimitere în judecată (a se vedea *I. Kuglay*, în *M. Udroi (coord.)*, Codul de procedură penală. Comentariu pe articole, Ed. C.H. Beck, București, 2015, p. 914).

Răspunsuri greșite: b) și c).

C. Răspuns corect: c) – conform art. 16 alin. (1) lit. f) C.proc.pen., decesul inculpatului constituie un caz care împiedică punerea în mișcare și exercitarea acțiunii penale. În cauza de față, punerea în mișcare a acțiunii penale a fost dispusă înainte de decesul inculpatului, deci în condiții de legalitate. Faptul că, la momentul trimiterii în judecată, inculpatul era decedat nu afectează regularitatea actului de sesizare a instanței, dacă acesta ar fi conținut toate elementele prevăzute de art. 328-329 C.proc.pen. Existența unui caz dintre cele enumerate la dispozițiile art. 16 C.proc.pen. la momentul întocmirii rechizitoriului nu afectează legalitatea dispoziției trimiterii în judecată, pentru că ar permite practic o analiză a temeiniciei acuzațiilor, în contradicție cu obiectul expres al camerei preliminare. Observăm, astfel, că obiectul limitat al camerei preliminare, coroborat cu lipsa de diligență a Ministerului Public, conduce la situații în care sunt efectuate cheltuieli judiciare inutile, iar rolul instanțelor este încărcat artificial cu cauze care ar putea fi soluționate în camera preliminară.

Răspunsuri greșite: a) și b).

153. A. Răspuns corect: c) – existența altor căi procesuale prin care inculpatul poate aduce la cunoștința organelor de urmărire penală faptul că i-au fost aplicate tratamente degradante nu schimbă cu nimic concluzia că o audiere realizată prin aplicarea respectivelor tratamente încalcă dispozițiile art. 101 alin. (1) C.proc.pen. și, prin urmare, poate fi incidentă sancțiunea nulității și, ulterior, excluderea mijlocului de probă.

Răspunsuri greșite: a) și b) – varianta de la lit. b) este greșită, având în vedere dispozițiile art. 101 alin. (1) C.proc.pen., precum și jurisprudența CEDO în materia art. 3 din Convenție, fiind arătat că folosirea mijloacelor de probă obținute ca urmare a încălcării unuia dintre drepturile fundamentale și absolute garantate de Convenție ridică întotdeauna probleme serioase cu privire la echitatea procedurii, chiar dacă folosirea unor asemenea mijloace nu este determinată în pronunțarea unei condamnări. Prin urmare, folosirea unor declarații obținute ca urmare a aplicării torturii sau a altor tratamente inumane sau degradante cu încălcarea art. 3 din Convenție pentru a stabili situația de fapt într-un proces penal determină calificarea întregului proces ca inechitabil. Această constatare se menține indiferent de valoarea probatorie a declarației și indiferent dacă a fost decisivă în condamnarea inculpatului (CEDO, *Cēsniēks c. Letoniei*, hotărârea din 11 februarie 2014, parag. 65-66) [a se vedea *V. Constantinescu*, în *M. Udroi (coord.)*, Codul de procedură penală. Comentariu pe articole, Ed. C.H. Beck, București, 2015, p. 363- 364].

B. Răspuns corect: b) – conform art. 345 alin. (1) C.proc.pen., astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 75/2016, judecătorul de cameră preliminară soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, în camera de consiliu, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricăror înscrisuri noi prezentate. Astfel, judecătorul de cameră preliminară nu va putea să administreze proba cu înregistrarea video, chiar

dacă ar reprezenta un mijloc de probă esențial pentru analiza alegerii de aplicare a rețelilor tratamente.

Răspunsuri greșite: a) și c).

154. A. Răspuns corect: b) – Codul de procedură penală disciplinează modul în care este realizată sesizarea instanțelor de judecată, prevăzând la art. 41 alin. (1) C.proc.pen. faptul că, în ceea ce privește competența după teritoriu, aceasta este determinată, în ordine, de: i) locul unde s-a săvârșit infracțiunea (*forum delicti commissi*); ii) locul unde a fost prins suspectul sau inculpatul persoană fizică (*forum deprehensionis*); iii) locuința suspectului sau inculpatului persoană fizică ori, după caz, sediul inculpatului persoană juridică, la momentul la care a săvârșit fapta; (*forum domicilii*); iv) locuința sau, după caz, sediul persoanei vătămate (*forum domicilii victimae*) (a se vedea *M. Udriou*, Procedură penală. Partea generală. Noul Cod de procedură penală, Ed. a II-a, Ed. C.H. Beck, București, 2015, p. 169). Prin urmare, locul săvârșirii infracțiunii va fi avut în vedere cu prioritate, având în vedere că acesta este prevăzut primul în enumerarea prevăzută de art. 41 alin. (1) C.proc.pen.

Răspunsuri greșite: a) și c).

B. Răspuns corect: c) – cererea introdusă de către inculpat poate fi formulată în cadrul fazei de cameră preliminară, deoarece nu vizează temeinicia acuzațiilor, ci modalitatea în care fapta pretins săvârșită este descrisă în rechizitoriul. Astfel, procurorul nu a precizat care dintre variantele alternative ale obiectului material este incidentă în cauză și nici nu a precizat, cel puțin într-un quantum aproximativ, foloasele (sau banii) pretinse/promise/acceptate.

Răspunsuri greșite: a) și b) – varianta de la lit. b) este incorectă, întrucât cauza nu va fi restituită la procuror, ci va rămâne în continuare pe rolul instanței, judecătorul urmând să dispună ca procurorul să remedieze neregularitățile într-un termen de 5 zile de la comunicarea încheierii, conform art. 345 alin. (3) C.proc.pen.

C. Răspuns corect: b) – prevederile legale privind martorul nu impun vreo restricție legală privind calitatea de martor a denunțatorului. Prin urmare, denunțatorul, fiind o persoană care a luat cunoștință despre comiterea unei fapte de natură penală în mod nemijlocit sau indirect, are nu numai dreptul de a face declarații în calitate de martor, dar și obligația legală de a declara în legătură cu împrejurările concrete ale comiterii faptei (ICCJ, completul de 5 judecători, decizia nr. 160/2012, *apud M. Udriou*, Procedură penală. Partea generală. Noul Cod de procedură penală, ed. 2, Ed. C.H. Beck, București, p. 304).

Răspunsuri greșite: a) și c) – inculpatul a invocat în mod expres nulitatea actului procesual și excluderea mijlocului de probă, aspecte ce se încadrează în dispozițiile art. 342 C.proc.pen.

155. Răspuns corect: c) – conform art. 347 alin. (4) C.proc.pen, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 75/2016, în soluționarea contestației nu pot fi invocate sau ridicate din oficiu alte cereri sau excepții decât cele invocate sau ridicate din oficiu în fața judecătorului de cameră preliminară în procedura desfășurată în fața instanței sesizate cu rechizitoriul, cu excepția cazurilor de nulitate absolută.

Răspunsuri greșite: a) și b) – varianta de la lit. b) este incorectă, întrucât vătămarea procesuală produsă în cazul în care raportul de constatare ar fi considerat nelegal administrat nu este înlăturată prin administrarea unei expertize în cursul procesului penal. Astfel, dacă raportul de constatare este păstrat în cadrul probatoriului, instanța de judecată